

посла тъкана бѣла покривка, пакъ се поклони три пѣти и сложи Евангелието на масата.

— Благословете и пощадете... — пошъпнаха съ страхопочитание тънкитѣ му устни.

Добромиръ колѣнчи, сведе низко глава подъ благославящитѣ сухи, испити рѣще на Мануилъ. Следъ това взе отъ рѣцетѣ му Евангелието, докосна устни до него. Дигна очи и ги впи въ очитѣ на страшейшината. И трѣпка побѣгна по тѣлото му.

Това бѣ търговецътъ, който бѣ идвалъ у Белослава.

Старецъ Мануилъ го изгледа съ спокоенъ и благъ взоръ. Положи рѣще на главата му, пошъпна тихо два пѣти наредъ Отче нашъ.

Следъ това поизправи дребното си тѣло, очитѣ му заблестѣха като стъкло, подъ палавата игра на свѣтлини и сѣнки, отъ горящитѣ бѣли бориви. Той издигна сухитѣ си рѣще, втренчи погледъ нагоре, гласътъ му прозвуча въ безкраенъ унесъ:

„Въ начало бѣше Словото, и Словото бѣше у Бога, и Богъ бѣше Словото. То бѣше въ начало у Бога. Всичко чрезъ Него стана, и безъ него не стана нищо отъ онова, което е станало. Въ Него имаше животъ и животътъ бѣше свѣтлина на човѣцитѣ. И свѣтлината свѣти въ мрака и мракътъ не я обзе...“

Добромиръ напрегнато слушаше всѣка дума, която се запечатваше въ сърдцето му. Ето и той вече отиваше въ виделината, въ вѣчната свѣтлина на истината и спасението... Широка радостна вълна го потопа въ кротъкъ възторгъ. Устнитѣ му треперѣха. Пещерата бавно се изпълваше съ неземно сияние, невѣроятна, откъсната отъ свѣта и людетѣ, предверие къмъ Бога...

И той разкри сърдцето си къмъ думитѣ, които старецъ Мануилъ отправяше къмъ него съ тихъ, ала неочаквано мощенъ гласъ:

— Добромире, искамъ да узнаешъ, че когато си въ Божията църква, ти си предъ Отца и Сина и Светаго Духа. Църква значи събрание. И тамъ, кждето се намиратъ истинскитѣ християни, тамъ сѣ и Отецъ, Синъ и Свети Духъ,